

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. L. D., DiS.**
zastoupený JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 807/64

proti
žalovanému: **ředitel sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany**
se sídlem Praha 6, Vítězné náměstí 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, čj. MO 197238/2024-1457,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a potvrdil rozhodnutí Agentury vojenského zdravotnictví (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „služební orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2023, č. j. MO 746975/2023-684800 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 3. 2024.

2. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce, ve které žádal o proplacení cestovních náhrad dle § 71 a násl. zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), a tzv. zástupného dle § 68j odst. 5 téhož zákona.
3. O žádosti žalobce prvoinstanční orgán rozhodl poprvé rozhodnutím ze dne 18. 8. 2021, č. j. MO 241560/2021-684800, tak, že jí nevyhověl. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. MO 241560/2021-684800, v části týkající se proplacení náhrad v souvislosti se služební cestou zrušeno a věc vrácena k novému projednání, v ostatních částech bylo rozhodnutí potvrzeno. Služební orgán I. stupně pak řízení o proplacení cestovních náhrad zastavil usnesením ze dne 19. 1. 2022, č. j. MO 27271/2022-684800.
4. Zdejší soud následně rozsudkem ze dne 29. 9. 2022, č. j. 30 Ad 5/2022-60, předmětné rozhodnutí žalovaného v části, jíž bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví, zrušil a zároveň zrušil výrok II. a III. rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud ve zmíněném zrušovacím rozsudku totiž dospěl k závěru, že správní orgány rezignovaly na materiální stránku věci a zjištění faktického stavu a spokojily se s pouhým konstatováním, že pro zastupování absentoval formální personální rozkaz nadřízeného, a opomenuly tvrzení žalobce, že mu byl rozkaz udělen v ústní formě.
5. Kasační stížnost žalovaného proti uvedenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2023, č. j. 1 As 253/2022 – 31, s tím, že se ztotožnil s krajským soudem v názoru, že je nutné doplnit skutková zjištění a náležitě posoudit, zda žalobci byl udělen rozkaz (byť třeba jen v ústní formě), zda žalobce činnost odpovídající služebnímu zařazení zastupovaného po jím tvrzenou dobu vykonával a rovněž objasnit okolnosti žalobcem tvrzené stížnosti.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Žalobce v úvodu žaloby shrnul průběh předcházejícího správního řízení a namítl, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou založeny na nesprávné aplikaci právních norem a nesprávném právním a skutkovém posouzení podkladů. Dle jeho názoru jsou napadené i prvostupňové rozhodnutí založena na nesprávném právním i skutkovém posouzení podkladů předmětného řízení správními orgány, žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s jeho argumenty uvedenými v odvolání.
7. Žalobce uvedl, že v období od 1. 2. 2018 do 30. 5. 2018 v rámci Krajského vojenského velitelství Hradec Králové (dále též „KVV HK“) fakticky zastupoval ve funkci vedoucího staršího důstojníka kpt. Ing. M. Ž., a v období od 16. 9. 2018 do 7. 12. 2018 zastupoval ve funkci vedoucího staršího důstojníka kpt. Mgr. M. K. po dobu jeho účasti na kurzu. Žalobce tak činil na základě rozkazů, které mu byly na základě nařízení ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové plk. Ing. K. F., Ph.D., dány, jakkoliv to bylo z jeho strany následně popřeno.
8. Správní orgány se podle žalobce nezabývaly také tím, že na základě ústního rozkazu plk. Ing. K. F., Ph.D. převzal od kpt. Ing. Ž. dokumentaci (čj. MO 20642/2017-3846, MO 231404/2017-3846, MO 20642/2017-3846, 4535/2018-3846), materiál a kancelář. Dále vykonal konkrétní činnosti jako zpracování, předání a převzetí dokumentace pro cvičení pěší rotы aktivní zálohy a s tím související služební cestu (vše v rozkaze ředitele Krajského

vojenského velitelství Hradec Králové č. 14/2018 a 22/2018); plánování cvičení pěší rotý aktivní zálohy na učebně výcvikové základny na Správě a obsluze výcvikového zařízení Libavá na základě služební cesty (v rozkaze ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 17/2018); upřesnění využití střelnice a učebně výcvikové základny pro provedení cvičení pěší rotý aktivní zálohy na Správě a obsluze výcvikového zařízení Libavá na základě služební cesty (v rozkaze ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 20/2018); součinnostní dohovor ke cvičení aktivní zálohy na měsíc červen 2018 ve VVP Libavá na základě služební cesty (v rozkaze ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 22/2018); plánování učebně výcvikové základny ve Velitelství vojenské akademie Vyškov na Moravě na základě služební cesty (v rozkaze ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 37/2018); účast na instrukčně metodickém zaměstnání k provedení střelby bojové ostré střelby ve Velitelství vojenské akademie Vyškov na Moravě (rozkaz ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 32/2018) a součinnostní dohovory ke cvičení Integrovaného záchranného systému v roce 2019 ve středisku Správy státních hmotných rezerv Čepro Cerekvice nad Bystřicí (rozkaz ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 34/2018). Žalobce upozornil, že skutečnost, že došlo k následným úpravám písemných vyhotovení některých relevantních rozkazů (zejm. v rozkaze č. 32/2018 NS384600), jejichž následkem nebylo udělení rozkazu zachyceno, nemůže jít k jeho tíži. V obou případech *de facto* naplnil podmínky stanovené v § 68j odst. 5 zákona o vojácích z povolání, a proto mu měl být přiznán odpovídající služební tarif a příplatek za zvýšenou odpovědnost.

9. Nesouhlasil zejména s tím, že obě rozhodnutí v části týkající se zmíněného zastupování byla založena na neexistenci náležitého formálního písemného rozkazu k zastupování. Jedná se pouze o účelový postup jeho nadřízených, aby uložení povinnosti k zastupování nebylo v písemné podobě zachyceno. Žalobce si na jednání ředitele plk. Ing. K. F., Ph.D., stěžoval písemně i ústně. Během prvního zastupování převzal fakticky veškerou dokumentaci a plnil za zastupovaného veškeré služební povinnosti. V případě druhého zastupování zjistil, že došlo ke zpětné úpravě (záměně) rozkazu č. 32/2018 NS 384600, což vyhodnotil jako snahu zabránit mu uplatňovat jeho nárok na zástupné. Obě námitky byly předmětem bodu 4.4. žalobcových námitek proti jeho služebnímu hodnocení a předneseny ústně řediteli SPS MO gen. Ing. J. Alanovi při hlášení dne 9. 4. 2019. Tento dokument žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil.
10. Pokud jde o zastupování kpt. K., žalobce opakovaně poukazoval na dvě různé verze příslušného rozkazu, kterým mu bylo zastupování nařízeno. Sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, že mohlo dojít ke zpětné úpravě některých relevantních dokumentů. To však nemůže jít k tíži žalobce.
11. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že z praxe jsou mu známy případy, jimž bylo nařízeno obdobné zastupování až rozkazem se zpětnou účinností. KVV HK tak neuplatňuje rovný přístup, žalovaný rozdílné přistupování připustil.
12. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí dle žalobce vykazují znaky přepjatého formalismu. Forma pokynu, na jehož základě musel zastupování svých kolegů vykonávat, není relevantní. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013-59. Dle žalobce je z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí patrné, že je mu kladeno za vinu, že si měl na postup svých nadřízených stěžovat, což přenáší odpovědnost na něho. Obdobně je ryze formalistická argumentace správního orgánu I. stupně, že pokud by se jednání konala dne 9. 4. 2019 či 13. 11. 2019 měla považovat za jednání, kde se řešila

stížnost žalobce, že by bylo předání stížnosti potvrzeno a byla by zaevidována. Stejně tak by se nemělo klást k tíži žalobce, že služební orgány s jím vyjádřenou stížností nenaložily řádně dle příslušné právní úpravy, a konstatovaly, že se jednalo o opravné prostředky, byť z jejího obsahu bylo patrné, že se o stížnost jedná.

13. Tvrzení správního orgánu I. stupně o tom, že rozhodovací proces velitele nemá být předmětem přezkoumatelnosti dle správního řádu pak dle žalobce popírá podstatu přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu veřejné moci jako jednoho z pilířů demokratického právního státu.
14. Závěrem se žalobce obecně vyjádřil k nákladům právního zastoupení a navrhl napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 7. 2024 konstatoval, že na základě závazného právního názoru soudu doplnil správní orgán I. stupně skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a následně vydal rozhodnutí, jehož výrokem I. žádost o doplacení příplatku za zastupování a příplatku za zvýšenou odpovědnost za období od 1. 2. 2018 do 30. 5. 2018 a od 16. 9. 2018 do 7. 12. 2018 zamítl a výrokem II. zamítl žádost o náhradu nákladů právního zastoupení v souvislosti s podanou žádostí.
16. K tvrzení žalobce, že v předmětných obdobích zastával funkci vedoucího staršího důstojníka KVV HK, a to v období od 1. 2. 2018 do 30. 5. 2018 na základě ústního rozkazu nadřízeného plk. K. F. Ph.D., žalovaný uvedl, že nemohl zastupovat jiného vojáka ve služebním zařazení, protože v uvedeném období nebylo předmětné místo obsazeno. V úvahu tak přicházelo pouze pověření výkonem služby v jiném služebním zařazení dle § 13 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, ale aby takto mohl být voják pověřen, musel by být vydán personální rozkaz podle §145a odst. 1 písm. f) téhož zákona. Takový rozkaz nebyl ředitelem Agentury personalistiky Armády ČR vydán.
17. Žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce bylo prověřeno, přičemž plk. K.F., Ph.D., zcela vyloučil, že by takový rozkaz vydal, a uvedl, že úkoly související s neobsazeným místem plnilo po odchodu oddělení plk. B.. Bylo by nereálné těmito úkoly pověřit žalobce, neboť ten i nadále vykonával svou funkci. Připustil, že žalobce vykonával některé dílčí úkoly, jednalo se však o plnění ústních rozkazů vztahujících se právě k jednotlivým úkolům.
18. Ke skutečnosti, že v rámci předcházejícího řízení (pozn. soudu: před zrušovacím rozsudkem zdejšího krajského soudu) žalobce uváděl, že si stěžoval na chování svého nadřízeného v písemné i ústní formě, žalovaný doplnil, že ten po výzvě k doložení podkladů, ze kterých mělo vyplynout komu a jak si stěžoval, odkázal na dokument nazvaný *Námitka (odvolání) proti jednotlivým částem a závěrům „opravného“ služebního hodnocení mého přímého nadřízeného pplk. M. B., ze strany ředitele KVV HK*. V tomto dokumentu se ohradil proti tvrzení uvedenému ve svém služebním hodnocení, že preferuje své individuální zájmy před KVV HK. Toto podání však dle žalovaného nelze považovat za stížnost vojáka dle zákona o vojácích z povolání či vnitřních předpisů Ministerstva obrany, když se jednalo o opravný prostředek proti služebnímu hodnocení zpracovanému dle vyhlášky č. 189/2015 Sb., o postupu při služebním hodnocení vojáků a jeho hlediscích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška 189/2015 Sb.“).
19. K žalobcem tvrzeným následným úpravám některých relevantních rozkazů (ve vztahu k období od 16. 9. 2018 do 7. 12. 2018), zejména rozkazu č. 32/2018 NS 3846000 majícímu

za následek nezachycení předmětného rozkazu, žalovaný uvedl, že předmětný dokument byl podepsán příslušným služebním orgánem ještě před samotným zahájením služební cesty kpt. Mgr. M. K., a to včetně evidenčního čárového kódu s označením PID. Aplikace DEPO slouží ke shromáždění podkladů v DEPU, které jsou následně schvalovány ve služební hierarchii. Pokud by byl článek měněn po vygenerování podepsaného rozkazu, je tam současně uvedeno, kým a jaký článek. V tomto případě žalobce doložil snímek obrazovky ze dne 12. 9. 2018, který měl potvrdit jeho tvrzení o úpravách dokumentu, byť ten obsahuje údaj o změně ze dne jeho vydání (tj. 10. 9. 2018). Žalovaný dodal, že již dříve Krajský soud v Hradci Králové konstatoval, že k zastupování žalobcem nedošlo a rozkazem byla pro zástup stanovena jiná osoba. V rámci doplnění odvolání pak žalobce předložil též snímek obrazovky ze dne 25. 11. 2019, čím se opětovně snažil doložit svá tvrzení o jeho údajném zastupování. K tomu žalovaný uvedl, že shledal, že v systému DEPO byl zaregistrován příspěvek ohledně zastupování žalobcem kpt. Mgr. M. K., přičemž velitel využil svého práva a rozhodl o zastupování jinou osobou. Tvrzený rozkaz byl vydán s předstihem a jeho finální podoba s uvedeným zastupováním pplk. Ing. B. byla vložena do elektronické evidence. V tomto případě pak nebylo nutné neplatný elektronický návrh měnit, jelikož nebyl součástí rozkazu velitele.

20. K námitce nerovného přístupu u kolegů žalobce v souvislosti se zástupným odkázal žalovaný na výpověď bývalého ředitele KVV HK Ing. K. F., Ph.D., který vypověděl, že záleželo na konkrétních případech, že pokud byl voják spolehlivý, tak se pověřil zastupováním, jinak výkon funkce zabezpečoval nadřízený daného oddělení, a pokud se zastupování rozdělilo mezi více příslušníků, odpovědnost nesl vedoucí daného oddělení. Žalobce tak nerozlišuje mezi zastupováním na základě rozkazu majícím parametry rozhodnutí služebního orgánu a plněním dílčích úkolů na základě vojenských rozkazů, které jsou pouhým aktem v rámci subordinační výkonu služby.
21. K nepřezkoumatelnosti rozhodování žalovaný vysvětlil, že vnitřní rozhodovací proces velitele není předmětem přezkumu, tím může být až konkrétní správní rozhodnutí.
22. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

A. Skutkový stav věci

24. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 30. 12. 2020 k řediteli Krajského vojenského velitelství Hradec Králové žádost o proplacení cestovních náhrad a zástupného. Tato žádost byla dne 12. 1. 2021 postoupena správnímu orgánu I. stupně, jenž svým přípisem ze dne 14. 1. 2021 oznámil, že ve věci zahájil dne 13. 1. 2021 správní řízení a dne 10. 2. 2021 vyzval žalobce k doložení dokladů u jednotlivých nároků. Dne 11. 3. 2021 žalobce své podání doplnil a následně dne 16. 7. 2021 žádal žalovaného, aby učinil opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně, jíž žalovaný vyhověl a určil lhůtu k vydání

prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dne 18. 8. 2021 prvostupňové rozhodnutí vydal.

25. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce dne 1. 9. 2021 odvolal. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí v části týkající se proplacení cestovních náhrad zrušil a v části týkající se proplacení zástupného potvrdil, jak je uvedeno shora. Řízení ve věci žádosti o proplacení cestovních náhrad bylo usnesením ze dne 19. 1. 2022 zastaveno, neboť na základě dohody se žalobcem po předložení podkladů mu byla jeho služební cesta vykonaná dne 23. 4. 2019 proplacena.
26. Po zrušovacím rozsudku zdejšího krajského soudu a zamítnutí kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem byl skutkový stav doplněn o vyjádření a podklady KVV HK, odpověď žalobce ze dne 21. 2. 2023 a výslech svědka Ing. K. F., Ph.D.
27. Ve správním spise jsou kromě výše zmíněných dokumentů založeny kopie části rozkazu ředitele KVV č. 17 ze dne 23. 4. 2019 a části rozkazu ředitele KVV ze dne 10. 9. 2018. Dále je zde založeno stanovisko ve věci zastupování vypracované Sekcí státního tajemníka Ministerstva obrany dne 29. 2. 2016; dokument nazvaný Standardní operační postupy v personální práci v mírových podmínkách: Pověření výkonem služby a zastupování v jiném služebním zařazení, SOP (AP AČR) 2.5., schválené ředitelem Agentury personalistiky AČR s platností od 1. 1. 2019; potvrzení o neexistenci pověření žalobce personálním rozkazem ze dne 21. 6. 2021 a úřední záznam ze dne 14. 7. 2021 týkající se cestovních náhrad. Ve správním spise jsou dále založeny žalobcem předložené dokumenty týkající se cestovních náhrad, dvě verze rozkazu ředitele KVV č. 32 ze dne 10. 9. 2018, 6 listů fotografií obrazovky („printscreenů“) ze dne 12. 9. 2018 a námitky žalobce ze dne 6. 3. 2019 proti opravenému služebnímu hodnocení.
28. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 3. 11. 2023 odvolání, které bylo doplněno o fotografii obrazovky ze dne 25. 11. 2019 zachycující náhled do systému DEPO. Dne 19. 3. 2024 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

B. Právní závěry

29. Podle § 24 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *se výkonem služby rozumí plnění služebních povinností podle služebního zařazení a podle rozkazů nadřízeného.*
30. Podle § 66 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *má voják nárok na služební plat za výkon služby ve výši odpovídající služebnímu zařazení, podmínkám výkonu služby a služební výkonnosti. Nárok na služební plat má také v dalších případech stanovených zákonem. Za služební plat se považují peněžité plnění poskytovaná vojákovi Českou republikou ve výši a za podmínek stanovených touto hlavou.*
31. Podle § 68j odst. 5 *vojákovi, který zastupuje vojáka v jiném služebním zařazení po dobu delší než 4 týdny a tomuto služebnímu zařazení přísluší vyšší hodnost, než jaká přísluší služebnímu zařazení vojáka, náleží po dobu zastupování v jiném služebním zařazení služební tarif z vyšší hodnosti, je-li to pro něj výhodnější, a lze mu přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost.*
32. Podle § 13a odst. 1 zákona o vojácích z povolání *je voják povinen na základě rozkazu služebního orgánu zastupovat nadřízeného nebo vojáka ve služebním zařazení se stejnou nebo vyšší stanovenou hodností. Po tuto dobu voják současně vykonává úkoly a povinnosti vyplývající i z jeho služebního zařazení.*

33. Podle § 48 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je voják povinen a) důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy a rozkazy nadřízených, b) svědomitě a řádně konat službu podle svých sil, znalostí a schopností. Podle třetího odstavce téhož ustanovení domnívá-li se voják, že rozkaz nadřízeného je v rozporu s právním předpisem, je povinen nadřízeného na to upozornit; trvá-li nadřízený na splnění rozkazu, je voják povinen jej splnit. Voják je povinen odepřít splnění rozkazu nadřízeného, spáchal-li by jeho splněním trestný čin; tuto skutečnost ohlásí neodkladně vyššímu nadřízenému.
34. Žalobce v předmětné žádosti, v průběhu správního řízení i nyní v žalobě, uvedl, že rozkaz k zastupování v prvním případě (tj. v době od 1. 2. 2018 do 30. 5. 2018, kdy měl zastupovat kpt. Ing. M. Ž.) mu byl udělen ústně jeho nadřízeným plk. Ing. K. F., Ph. D.
35. Zákon ani judikatura možnost ústního rozkazu nevyklučuje a zároveň nedává možnost vojáku (žalobci) takový rozkaz případně neuposlechnout. Jak konstatoval krajský soud již ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 29. 9. 2022, čj. 30 Ad 5/2022-60, ustanovení § 48 zákona o vojácích z povolání stanoví vojákům povinnost důsledně a řádně rozkazy nadřízených plnit, a to i takové, které jsou v rozporu se zákonem. Odepřít a nesplnit rozkaz má povinnost voják jen v případě, kdy by splněním takového rozkazu spáchal trestný čin. Zákon ani jiný právní předpis nikde nestanoví, že by rozkaz musel mít pouze písemnou podobu, nestanoví dokonce ani jiné jeho náležitosti či ani samotnou definici rozkazu. Nárok na služební tarif z hodnosti příslušející služebnímu zařazení zastupovaného vojáka váže zákon o vojácích z povolání na současné splnění 4 podmínek: 1) musí jít o zastupování vojáka v jiném služebním zařazení, 2) zastupovaný voják musí mít vyšší hodnost než zastupující, 3) zastupování musí trvat déle než 4 týdny a 4) musí to být pro zastupujícího vojáka výhodnější. Pokud tedy voják po tuto delší dobu (minimálně 4 týdny) fakticky vykonává v souladu s § 13a zákona o vojácích z povolání úkoly a povinnosti vyplývající ze svého služebního zařazení a současně vykonává i úkoly a povinnosti plynoucí ze služebního zařazení zastupovaného, pak mu v souladu se záměrem zákonodárce náleží jako spravedlivá odměna služební tarif vyplývající z vyšší služební hodnosti, a tedy odpovídající náročnější a odpovědnější činnosti. Ustanovení svým účelem sleduje záměr dorovnat a odměnit fakticky vykonávanou činnost a z toho plynoucí odpovědnost, tedy sleduje materiální hledisko institutu zastoupení. Zákon o vojácích z povolání ve svém § 145a odst. 1 písm. f) sice stanoví, že *se personálním rozkazem rozhoduje ve věcech služebního poměru o pověření výkonem služby nebo zastupování v jiném služebním zařazení*, nicméně s ohledem na shora uvedené, zejména na nemožnost neuposlechnout rozkaz, byť vydaný v nesprávné formě či i věcně nepříslušným služebním funkcionářem, nelze setrvat na čistě formálním pojetí.
36. Správní orgán I. stupně i žalovaný nezaložily nyní odůvodnění svých rozhodnutí již pouze na čistě formálním posouzení institutu „zastupování vojáka“ a případných platových nároků z toho plynoucích. Správní orgán I. stupně tak učinil ve vztahu k období od 1. 2. 2018 do 30. 6. 2018 na stranách 3 až 7 svého rozhodnutí, ve vztahu k období od 16. 9. 2018 do 7. 12. 2018 na stranách 8 až 10 rozhodnutí. K období od 1. 2. 2018 do 30. 5. 2018 uvedl, že bylo prokázáno, že žalobce na základě ústního rozkazu plnil pouze dílčí úkoly. Z výslechu svědka Ing. K. F., Ph.D., vyplynulo, že úkoly související s plněním úkolů neobsazeného místa po odchodu kpt. Ž. plnilo oddělení pplk. B. a že by bylo nereálné výkonem v jiném služebním zařazení pověřit žalobce, když ten i nadále měl vykonávat svoji funkci. Skutečnost, že žalobce po tuto dobu vykonával úkoly spojené se svou funkcí

on sám během ústního jednání potvrdil. Naopak nebylo prokázáno, že by si stěžoval na udělení ústního rozkazu k zastupování.

37. Žalovaný zopakoval obdobné závěry na stranách 4 až 6 s tím, že Ing. K.l F., Ph.D., zcela vyloučil, že by žalobcem tvrzený ústní rozkaz vydal, a že pplk. Ing. B. byl určen jako osoba odpovědná za plnění úkolů, a jakožto vedoucí oddělení zadal dílčí úkoly svým podřízeným v rámci oddělení, avšak nejednalo se o komplexní převzetí všech činností. Pokud žalobci nebyl vydán žádný rozkaz k zastupování jiného vojáka, není dle jeho názoru zřejmé, na jakém základě by jiného vojáka měl zastupovat. Současně dle žalovaného nebylo z obsahu spisu zjištěno, že by nařízení zastupování bylo jakýmkoliv důkazem podloženo. K žalobcem tvrzené stížnosti žalovaný uvedl, že šlo o námitku proti služebnímu hodnocení, kterou nelze považovat za stížnost vojáka dle zákona o vojácích z povolání či vnitřních předpisů rezortu MO, ale že se jednalo o opravný prostředek proti služebnímu hodnocení, které je zpracováno v souladu s vyhláškou č. 189/2015 Sb.
38. Krajský soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Předně z výsledku svědka (ředitele KVV) vyplynulo, že zcela popřel žalobcovo tvrzení o vydání ústního rozkazu k zastupování, přičemž uvedl, že osobou odpovědnou za zajištění komplexní agendy za kpt. Ž. byl určen pplk. Ing. B., který pak jako vedoucí oddělení zadával dílčí úkoly svým podřízeným v rámci oddělení. Jestliže tedy žalobci byly zadány pouze dílčí úkoly z jinak komplexní agendy, skutečně nelze hovořit o převzetí všech činností, a tedy ani o zástupu. Této svědecké výpovědi pak koresponduje i učiněné zjištění o neexistenci dokumentů prokazujících převzetí kompletní spisové dokumentace žalobcem od kpt. Ing. Ž. k zastupování ve dnech od 1. 2. 2018 do 30. 5. 2018. Žalobcem zmiňované úkoly, které v rozhodnou dobu splnil, nijak nevyvrací to, že šlo o úkoly dílčí, nikoliv o plnění celé komplexní agendy za kpt. Ing. M. Ž..
39. K žalobcem tvrzené stížnosti na postup jeho nadřízeného krajský soud ověřil, že v jím označeném podání ze dne 6. 3. 2019 nazvaném jako *Námitka (odvolání) proti jednotlivým závěrům „OPRAVENÉHO“ služebního hodnocení mého přímého nadřízeného, pplk. M. B., ze strany ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové plk. Ing. K. F., Ph.D.*, žalobce v úvodu výslovně zopakoval, že podává námitky proti opravě služebního hodnocení za rok 2018 jeho přímého nadřízeného pplk. Ing. B., a ze strany ředitele KVV HK. Poukázal přitom na vyhlášku č. 189/2015 Sb. o postupu při služebním hodnocení vojáků a jejich hlediscích. Z obsahu tohoto jeho podání jednoznačně vyplývá jeho nesouhlas se „snížením“ jeho původního hodnocení a vznesení požadavku na hodnotitele na vysvětlení a uvedení konkrétních situací a nedostatků, které mu byly v hodnocení vytknuty. Pokud pak při ústním jednání dne 20. 5. 2023 označil z tohoto podání za významnou pasáž „je zastupování kolegy, jehož místo není obsazené, nebo kolegy, který byl vyslán na kariérový kurz, bez nároku na finanční dorovnání platu (zástupného) individuální zájem na úkor KVV HK?“, pak ani z této pasáže nelze nijak dovodit, že jde o stížnost na nadřízeného z důvodu, že by vydal žalobci (formálně nesprávně) ústní rozkaz k zastupování kpt. Ing. Ž..
40. Krajský soud tak přisvědčuje žalovanému, že zmíněné podání nelze považovat za stížnost vojáka dle zákona o vojácích z povolání či vnitřních předpisů Ministerstva obrany, ale za opravný prostředek proti služebnímu hodnocení zpracovávanému dle vyhlášky č. 189/2015 Sb., a správně byla vyhodnocena jako námitky ve smyslu § 7 zmíněné vyhlášky. Pokud jde o žalobcem uváděné předvedení k hlášení k řediteli gen. A. dne 9. 4. 2019 a následné jednání dne 13. 11. 2019, z vyjádření žalobce ve správním řízení dne 10. 5. 2023 vyplývá, že se zapsal do knihy hlášení KVV HK rovněž z důvodu námitek proti

hodnocení, k jednání konanému dne 13. 11. 2019 pak uvedl, že šlo o jednání ohledně jeho dalšího personálního působení v AČR.

41. Krajský soud neshledal, že by žalobci bylo správními orgány kladeno k tíži (jak namítá), že si na nesprávný služební postup náležitým způsobem nestěžoval. Pokud je v prvostupňovém rozhodnutí zmíněn postup při podání stížnosti, nejde o přenášení odpovědnosti, ale o poukaz na to, jak bylo třeba postupovat, aby bylo možno případné žalobcovy výhrady proti ústnímu rozkazu (pokud by byl vydán) řešit.
42. V daném případě tak po doplnění dokazování (zejména o svědeckou výpověď Ing. K. F., Ph.D., a sdělení KVV HK ze dne 1. 2. 2023) krajský soud považuje zjištěný skutkový stav za zjištěný dostatečně tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí (§ 3 správního řádu), přičemž přisvědčuje i samotnému jeho posouzení správními orgány. Z dokazování vyplynulo, že žalobci nebyl vydán rozkaz (ani ústní) k zastupování Ing. M. Ž., ani jeho zastupování v předmětnou dobu nevykonával, neboť komplexní agendu Ing. M. Ž. převzal pplk. Ing. B..
43. Pokud jde o žalobcovo tvrzené druhé zastupování, a to za kpt. Mgr. M. K. v období od 16. 9. 2018 do 7. 12. 2018, směřují žalobní námitky do dodatečné změny rozkazu v rozkaze ředitele Krajského vojenského velitelství Hradec Králové č. 32/2018.
44. Ze správního spisu vyplývá, že příslušný rozkaz ze dne 10. 9. 2018 č. 32/2018 byl v tento den již vydán s uvedením jiného zástupce, a to pplk. Ing. M. B.. Totéž vyplývá i ze žalobcem předložených printscreenů obrazovek počítače založených ve správním spise, z nichž je zřejmé, že k poslední změně dokumentu v systému DEPO u souboru s názvem „Rozkaz_32-2018-NS384600“ došlo dne 10. 9. 2018 v 14:58, tedy cca 6 dnů před počátkem služební cesty kpt. Mgr. M. K., který měl být zastupován. Žalobce v žalobě sice tvrdil, že jmenovaného zastupoval, nicméně na základě pozměněného rozkazu. Současně tvrdil, že mělo dojít k následné změně rozkazu, což dokládal nejprve printscreenem obrazovky jeho počítače ze dne 12. 9. 2018, během odvolacího řízení pak i printscreenem obrazovky ze dne 25. 11. 2019, ve kterém bylo uvedeno, že kpt. M. K. je zastupován prap. L. D., DiS. (žalobcem) s odkazem na samostatný článek k zastupování.
45. V tomto směru žalovaný srozumitelně vysvětlil, že finální podoba dokumentu s uvedením zastupování pplk. Ing. B. byla vložena do elektronické evidence a nebylo nutné neplatný elektronický návrh příspěvku uvádějící zastupování žalobcem s odkazem na neexistující článek měnit. Již v předcházejícím zrušujícím rozsudku zdejší krajský soud zjistil, že bylo dostatečně prokázáno, že v mezidobí nedošlo ke změnám předmětného článku. Žalobcem předložený printscreen obrazovky ze dne 25. 11. 2019, ani poukaz na to, že jeho zastupování kpt. K. je v systému DEPO uváděno i nadále (i ke dni 13. 5. 2024), na tomto závěru nemůže nic změnit. Lze uzavřít, že žalobce během řízení neprokázal, že by v systému DEPO tento samostatný článek skutečně existoval.
46. Žalobce tedy neprokázal existenci žádných jiných rozkazů, na jejichž základě by měl kpt. Mgr. M. K. v období od 16. 9. 2018 do 7. 12. 2018 zastupovat. Ohledně tohoto období proto vzhledem k uvedenému krajský soud i nadále trvá na závěru (ostatně potvrzeném i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku zamítajícím kasační stížnost žalovaného), že k zastupování kpt. Mgr. M. K. žalobcem na základě rozkazu, jak předpokládá § 13a zákona o vojácích z povolání, nedošlo.

47. K žalobcově výhradě týkající se nerovného přístupu k jednotlivým vojákům (a k němu) v rámci KVV HK v souvislosti s tzv. zástupným se krajský soud nemůže nijak vyjádřit, neboť k tomu nemá žádné podklady, protože takové posouzení nebylo předmětem tohoto řízení. Lze přitom obecně souhlasit s názorem žalovaného, že rozdělování dílčích úkolů vztahujících se k neobsazené funkci běžně zabezpečuje nadřízený daného oddělení, který nese za plnění takových úkolů odpovědnost. Takové rozdělení je možné učinit na základě vojenských rozkazů, nikoliv rozkazu majícího parametry rozhodnutí služebního orgánu, kterým je zasahováno do práv a povinností vojáka. Takovéto rozdělování dílčích úkolů nemůže být ze své povahy předmětem soudního přezkumu.
48. Pouze pro úplnost k žalobcem obecně zmíněné otázce náhrady nákladů právního zastoupení v rámci správního řízení krajský soud odkazuje na obecné pravidlo, podle kterého náklady, které vznikly správnímu úřadu, jdou k tíži správního úřadu, a ty, které vznikly účastníkovi, si tento účastník nese sám, a to i v případě, pokud řízení nevyvolal (§ 79 odst. 3 správního řádu).

V. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. srpna 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu